

# Το πέρασμα της Παναγίας από αυτό τον κόσμο



## Μητροπολίτου Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς κ. Νικολάου

Τὸ πέρασμα τῆς Παναγίας ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόσμον εἶναι ἓνα πέρασμα σιωπῆς, σεμνότητος, ταπεινοφροσύνης καὶ ἡσυχίας.

Μέσα στὶς περιγραφές τῶν ἁγίων καὶ τῶν ἱερῶν Εὐαγγελίων δὲν ὑπάρχουν λόγοι καὶ φραστικές διατυπώσεις τῆς Παναγίας, ἀλλὰ οὔτε καὶ στὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων συναντοῦμε ἀναφορές στὴ ζωὴ τῆς. Αὐτὸ ποὺ ὑπάρχει εἶναι μόνον μερικές ἀναφορές σὲ ἀπόκρυφα εὐαγγέλια. Δέν ὑπάρχουν λόγια τῆς Παναγίας, δέν ὑπάρχουν πράξεις, στοιχεῖα τῆς ζωῆς τῆς, συγκεκριμένα γεγονότα, παρά μόνον πολὺ ἀπλές διακριτικές ἀναφορές στό θεῖο καὶ ἅγιο πρόσωπό τῆς. Ἀλλὰ ὅσο σιωπηλὴ ἦταν στὴν ἐπίγεια ζωὴ τῆς, τόσο πλούσια στὸν λόγο ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ θεοῦ εἶναι ἡ Παναγία μας.

Καὶ ἐνῶ ἡ ἴδια δέν ἐκφράζεται μὲ τὸν λόγο, ἡ εὐαγγελικὴ περικοπὴ, ἡ ὁποία διαβάζεται στὶς ἑορτές τῆς, λέγει «μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ θεοῦ καὶ φυλάσσοντες αὐτόν».

Ἡ Παναγία, καὶ γι' αὐτὸ ἐπιλέγεται αὕτη ἡ περικοπὴ, εἶναι τό

κατ' ἑξοχήν πρόσωπο τῆς θείας ἀκοῆς καί τῆς μυστικῆς σιωπῆς. Μυστικῆς σιωπῆς μέ τήν ἔννοια τοῦ ὅτι δέν βγάζει προφορικό λόγο, ἀλλά ὅμως φαίνεται πῶς ζεῖ τὸ μυστήριον τοῦ Θεοῦ. Καὶ θείας ἀκοῆς, γιατί ὅπως λέγει ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς «πάντα συνετήρει τὰ ῥήματα ταῦτα συμβάλλουσα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς» (Λουκ. β, 19). Τὰ ὅσα ἔλεγε ὁ Κύριος, τὰ ὅσα ἔπραττε, ἔμπαιναν στήν ψυχὴ τῆς καὶ κατεγράφοντο μέσα τῆς. Μέ αὐτόν τόν τρόπο συντηροῦσε τήν χάρι τήν ὁποία τῆς εἶχε δώσει ὁ Θεός.

Ἀλλά ἔχει καί ἄλλη μιά ἀκοή, τήν ἀκοή πρὸς ὅλον τόν κόσμον• τήν ἱστορικὴ ἀκοή. Δέν ὑπάρχει ἄλλο πρόσωπο στό ὁποῖο νά ἀπευθύνονται τόσες προσευχές, στό ὁποῖο νά ἐκφράζονται τόσα αἰτήματα, στό ὁποῖο νά ἀποδίδεται τόση δοξολογία: οἱ ὠραιότεροι ἐκκλησιαστικοὶ ὕμνοι, οἱ Παρακλήσεις, οἱ Χαιρετισμοί, τὰ θεοτοκία τῶν ἑορτῶν, τὸ θεοτοκάριον, οἱ καλύτεροι θεολογικοὶ λόγοι τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅπως τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, τοῦ ἁγίου Νεκταρίου καί οἱ διδασκαλίαι τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, εἶναι γεμᾶτα ἀπό τήν δύναμη καί τήν στήριξη, τήν ὁποία δίνει ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος σέ ὅλη τήν οἰκουμένη. Ἀκούει τίς προσευχές καί ἀπαντᾷ. Εἶναι Γοργοπήκοος.

Αὐτό κάνουμε κι ἐμεῖς οἱ πιστοί. Μαζεύουμε τὰ προβλήματα καί τίς ἀνάγκες μας καί τὰ μεταμορφώνουμε σέ προσευχή καί σέ αἶτημα τό ὁποῖο διά τοῦ προσώπου τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου κατευθύνεται πρὸς τόν Θεό.

Ἡ Παναγία, λοιπόν, εἶναι μακαρία διότι εἶναι ἡ ἀκούουσα τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἡ φυλάξασα καί συντηρήσασα αὐτόν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς, ἀλλά καί ἡ διαρκῶς καί ἀενάως ἀκούουσα τοὺς λόγους καί τὰ αἰτήματα, τίς δοξολογίες καί τίς προσευχές ὅλης τῆς Ἐκκλησίας, ὅλων τῶν αἰώνων, ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἀκόμη καὶ ὁ τρόπος τῆς ἀναχώρησής τῆς ἀπό αὐτόν τόν κόσμο δέν εἶναι θάνατος, ἀλλά κοίμησις, καί ὡς κοιμωμένη εἶναι ζῶσα. Ἀλλά καὶ ὡς πρὸς τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖον παρεμβαίνει στήν ἱστορία δέν εἶναι κοιμωμένη, ἀλλά δραστηριοποιημένη, διαρκῶς

ένεργοῦσα, παρεμβαίνουσα στήν ἱστορία καί παρεμβαλλόμενη καί στήν δική μας τήν ζωή καί στήν δική μας τήν πορεία. Εἶναι ἀκοίμητος καί ἀμετάθετος ἐλπίδα.

Αὐτός εἶναι καί ὁ λόγος πού προσευχόμαστε σέ αὐτήν. Δέν προσευχόμαστε σέ κάποιον πού κοιμᾶται καί δέν ἀκούει, ἀλλά σέ κάποιον πού ἡσυχάζει καί βυθίζεται στήν μυστική σιωπή καί ταυτόχρονα μέ ἕναν θεῖο τρόπο ἐνεργοποιεῖται μέσα στήν ἱστορία καί παρεμβαίνει σέ αὐτήν.

Ἡ εὐχή τῆς Ἐκκλησίας μας γιά ὅλους εἶναι νά δώσει ὁ θεός πολύ περισσότερα ἀπό ὅσα τολμοῦμε νά ζητοῦμε στίς προσευχές μας, πολύ οὐσιαστικότερα ἀπό ὅσα μποροῦμε νά ἐκφράσουμε στά αἰτήματά μας, νά μᾶς χαρίσει πλούσια τήν χάρι Του καί νά μᾶς ἀξιώσει νά ζήσουμε τόν ὑπόλοιπο χρόνο τῆς ζωῆς μας μέ τήν προστασία, μέ τήν πρεσβεία καί μέ τήν βοήθεια τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἀμήν.

Πηγή κειμένου : [imml.gr](http://imml.gr)